

Galló Imréné Balatonakarattyán

Ez én vagyok az akkori főnökömmel és a lányommal a főnököm balatonakarattyai háza előtt.

A férjemet Groszmann Imrének hívták, és Gallóra magyarosított. Én azt hiszem, még Nyíregyházán voltunk, amikor magyarosította a nevét. Ha nem zsidó udvarlóm lett volna, kitagadtak volna a szüleim. Sivet ültek volna [lásd: gyász; vegyes házasság]. A férjem 1911-ben született. A háború előtt először kereskedősegéd volt, majd utazó. Én úgy tudom, hogy kávéval. Az apjának volt egy textilüzlete. Amikor tönkrement, akkor ő elkezdett utazni, és ezt vette ő át az apjától, miután beteg lett és később meghalt.

Nekem a férjem udvarolt. De ezt a házasságot az én szüleim nem akarták, mert nem volt gazdag fiú, illetve én nem akartam férjhez menni, mert előttem volt, hogy a két nővérem férjének be kellett vonulnia munkaszolgálatba, és nem akartam férjhez menni. Ez volt 1944 márciusáig. Ő munkaszolgálatban volt Ukrajnában. S utána úgy volt, hogy deportálják, és egy nyíregyházi nő nemcsak őt, hanem még két társát is bujtatta, míg be nem jöttek az oroszok. Úgyhogy ő 1944 szilveszter estéjén már Nyíregyházán volt.

Az esküvő 1945. augusztus 19-én volt Nyíregyházán. Nem templomban volt, mert az ortodoxok nem a templomban tartják, hanem az udvaron [lásd: házasság, esküvői szertartás; hüpe]. De ez nem az udvaron volt, hanem a Jointnak volt egy nagy helyisége, ott étkeztek azok, akik rá volt arra utalva. Ott készítették el a vacsorát, de mi fizettünk érte, de ott tartottuk, mert ott nagy helyiségek voltak. Hetven vagy nyolcvan ember volt, szóval nagyon nagy esküvő volt.

Hogy az élet meginduljon Nyíregyházán, a polgármester kijelölt embereket, hogy nyissanak ki különböző üzleteket. A férjem nyitott egy fűszer-nagykereskedést, társsal, nem egyedül. És amellet még volt egy csemegeüzlet is. És amikor elkezdődött az államosítás [lásd: államosítás Magyarországon], akkor mi csak a csemegeüzletben voltunk a férjemmel.

1949-ben Pestre jöttünk lakni. Én otthon voltam egy darabig, Imre meg elhelyezkedett egy nyíregyházi magas beosztású férfin keresztül a Bétexnél [textilkereskedelmi cég]. Arra emlékszem, hogy 630 forint volt fizetés, az borzasztó kevés volt, de akkor nekünk még volt egy darabig tartalékunk. Mint kereskedősegéd helyezkedett el, és - mert neki a textil a szakmája volt - hosszú ideig helyettes vezető volt az üzletben, mert valami pártfunkcionárius, aki nem értett a szakmához, az volt a vezető, akit sosem lehetett látni. És a végén aztán mégis ő lett a vezető - a selyemosztályt vezette. És onnan ment el nyugdíjba.

A háború után nagyon vallásos lett a férjem, talán az én szüleim emlékére. Minden péntek este, szombaton elment a templomba, minden ünnepkor - hát persze amikor már nem dolgozott. És itthon minden reggel táleszben, tfilinben imádkoztunk. Már az utolsó időben a halála előtt, amikor nagyon sokat foglalkozott magával, hogy eltereljem a figyelmét, akkor már nem akart imádkozni.